

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. P. L.**, bytom vo V. č. X, V. K. zastúpeného JUDr. P. H., advokátom, so sídlom v B., B. ul. č. X, proti žalovanému **Ú. P., S. A. V. K.** so sídlom vo V. K., ul. M. č. X, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, o žiadosti o vrátenie zaplateného súdneho poplatku, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. októbra 2007, č.k. 23S/114/2007-36, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. októbra 2007, č.k. 23S/114/2007-36, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo 17. októbra 2007, č.k. 23S/114/2007-36 rozhodol o žiadosti žalobcu o vrátenie zaplateného súdneho poplatku vo výške 2000 Sk za podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného tak, že jeho žiadosť zamietol.

V odôvodnení uviedol, že podľa zákona o súdnych poplatkoch nie je od povinnosti zaplatiť súdny poplatok oslobodené konanie ani žalobca, ktorý žiada preskúmať rozhodnutie orgánu verejnej správy týkajúce sa ukončenia štátnozamestnaneckého pomeru, preto bolo povinnosťou žalobcu súdny poplatok vo výške 2000 Sk zaplatiť.

Krajský súd sa zaoberal aj možnosťou vrátenia zaplateného súdneho poplatku, avšak dospel k záveru, že k naplneniu podmienok na vrátenie súdneho poplatku podľa § 11 ods. 1 a 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) nedošlo.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal zrušenia predmetného uznesenia a vrátenia veci krajskému súdu na nové konanie, lebo podľa jeho názoru krajský súd vec nesprávne právne posúdil. Poukázal na skutočnosť, že žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaný rozviazal so žalobcom štátnozamestnanecký pracovný pomer. Z tejto skutočnosti vyplýva, že ide jednoznačne o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru, a preto je žalobca v tomto konaní

oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok za návrh podľa § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o súdnych poplatkoch. Súčasne poukázal na Stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Snj 3/98.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Zo spisu vyplýva, že žalobca sa pôvodnou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného o skončení štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 125 a § 138 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov a na výzvu krajského súdu zaplatil poplatok za podanie žaloby vo výške 2000 Sk podľa položky 10 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov zákona o súdnych poplatkoch, nakoľko sa jedná o návrh na preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby.

Právne vzťahy týkajúce sa povinnosti platiť súdne poplatky upravuje zákon o súdnych poplatkoch, ktorý v § 4 výslovne ustanovuje vecné a osobné oslobodenie od povinnosti platiť súdne poplatky.

Z uvedeného právneho predpisu vyplýva, že konanie o žalobe, ktorou sa účastník domáha zrušenia rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, ani žalobca v takomto konaní, nie sú v § 4 uvedení.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta, že štátnozamestnanecký pomer je pracovným pomerom, a preto podľa § 4 ods. 2 písm. d/ vyhlášky by mal byť žalobca oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok, odvolací súd poukazuje na to, že pracovný pomer a štátnozamestnanecký pomer sú odlišné právne inštitúty, upravené dvoma samostatnými zákonmi.

Zámer oslobodiť od povinnosti platiť súdne poplatky aj konanie vo veciach súdneho prieskumu rozhodnutí orgánov verejnej správy, týkajúce sa ukončenia štátnozamestnaneckého pomeru, by musel byť výslovne vyjadrený v zákone. Odvolací súd preto považuje za vecne správny a zákonný právny názor, vyslovený v napadnutom uznesení krajského súdu, podľa ktorého zákon o súdnych poplatkoch analógiu pri ich jeho použití nepripúšťa.

Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na Stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Snj 3/98, odvolací súd dáva do pozornosti, že uvedené stanovisko sa týka definovania pojmu „veci sociálneho zabezpečenia“ pre potreby vymedzenia okruhu vecí, ktoré spadajú pod vecné oslobodenie od povinnosti platiť súdne poplatky podľa § 4 ods. 1 písm. c/ zákona o súdnych poplatkoch, a preto jeho závery v predmetnej veci použiť nemožno.

Odvolací súd teda rovnako, ako súd prvého stupňa zistil, že žalobca zaplatil súdny poplatok za podanie žaloby vo výške 2000 Sk v súlade so zákonom a podmienky na vrátenie zaplateného súdneho poplatku neboli dané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 219 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia, lebo žalobca v tomto konaní nebol úspešný a žalovaný si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 21. augusta 2008

JUDr. Elena Závadská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Dagmar Falbová